

עפ"ת 1062/05/15 - דעאס אחמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 1062-05-15 דעאס אחמד נ' מדינת ישראל
14 מאי 2015

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
דעאס אחמד
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד אברהם ג'אן

ב"כ המשיבה - עו"ד ארז ריכטנברג

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הואשם לפני בית משפט קמא [כב' השופט ר. פרי] בנהיגה בשכרות.

השכרות בכתב האישום המקורי נבעה מחמת סירוב לתת בדיקה של אוויר נשוף לפי סעיפים 62(3) לפקודת התעבורה בקשר עם סעיפים 64ד'(א) ו-64ב' לפקודה.

עסקין במעשה מיום 06.06.14.

המערער הכחיש את אשמתו במעשה. בית משפט קמא שמע ראיות קודם לכן לעתירת התביעה, תיקן את כתב האישום בהוספת תקנה 26(2) לת"ת לכתב האישום. אותה תקנה אוסרת על נהיגה ברכב לאדם אשר נתון תחת השפעת סמים משכרים או משקאות משכרים.

לאחר שמיעת הראיות, בהכרעת דינו בית משפט קמא זיכה את המערער מעבירה של נהיגה בשכרות מחמת סירוב, אך מצא להרשיעו בדין בעבירה לפי סעיף 64ב'(א)(4) - נהיגה בשכרות, אף היא, ולא בנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, כהוראת תקנה 26(2) לת"ת.

בית משפט קמא הרשיע את המערער תוך שהוא מייחס משקל ומוצא ראיות מספיקות, כישלון המערער בבדיקת המאפיינים שנערכה לו, ובשלב ראיות נסיבתיות נוספות אותן פירט בסיפא להכרעת הדין.

לאחר הרשעתו של המערער בדין, בית משפט קמא גזר למערער עונש פסילה בפועל כהוראת סעיף 39א' לפקודת התעבורה פסילת מינימום של 24 חודשים, פסילה מותנית, מאסר מותנה וקנס נמוך של 1,800 ₪ בלבד.

הערעור הוא על כל רכיבי הכרעת הדין.

ראשית, טענת ב"כ המערער היא שערכאת הערעור מבטלת הרשעתו של המערער לחלוטין, שלא באו לפני בית משפט קמא די ראיות להרשעתו של המערער לנהיגה בשכרות. לחילופין טוען ב"כ המערער שאם היה מקום להרשיע אותו ניתן היה לעשות זאת רק על התקנה 26(2) לת"ת, ולחילופי חילופין טוען המערער שבית משפט קמא החמיר עמו יתר על המידה בענישה שהוטלה בעניינו.

אקדים ואומר שלא מצאתי לקבל את הערעור על כל חלקיו.

באשר לטענה שלא באו לפני בית משפט קמא די ראיות להרשעת המערער אומר, שבית משפט קמא הרשיע את המערער על סמך שלל ראיות נסיבתיות שבהצטברותן יחדיו מוכיחות מעבר לכל ספק סביר שהמערער נהג שיכור עובר לעיכובו על-ידי השוטרים במקרה נשוא כתב האישום.

כפי שכתב בית משפט קמא בסיפא להכרעת דינו בעמ' 17, באו בפניו ראיות על כך שהמערער, על-פי ת/3, נכשל בשני רכיבים של בדיקת מאפיינים - הוא התנדנד בעמידה ולא הצליח להביא את אצבעו אל אפו משנדרש לעשות כן על-ידי השוטר. בנוסף לכך, התנהג המערער באופן פרוץ וגידף שוטרים עת עיכבו אותו. השוטרים התרשמו שהופעתו של המערער הייתה מרושלת. הובא לפני בית משפט קמא על התרשמותו של יותר משוטר אחר שהמערער היה שיכור, הן בשל ריח שנדף מפיו, הן בשל ריח שנדף מבגדיו.

המערער, בנוסף לכך, לא הצליח ונכשל בביצוע בדיקת נשיפון, שהיא בדיקה פשוטה. בקבוק וודקה פתוח הוצא מרכבו של המערער על-ידי חברו, שלא הובא לעדות בפני בית משפט קמא. בית משפט קמא קבע שעדותו של המערער לא אמינה וכבושה.

בית משפט קמא, כאמור, בחר להרשיע את המערער על-פי החלופה שבסעיף 64ב'(א)(4). הוראה זו קובעת ששיכור הוא "מי שנתון תחת השפעת משקה משכר או תחת השפעת סם מסוכן, ובלבד שבבדיקת מעבדה לא נמצא כי ריכוז האלכוהול בדמו נמוך מהסף שנקבע בתקנות...".

במקרה שבפניי, באו ראיות בפני בית משפט קמא, ראיות שהפסיקה של בית המשפט העליון סבורה שהיא מספקת, ראה למשל ר"ע 66/86, עודה נ' מדינת ישראל פד"י כ"ה 4, 463, והרבה אחריו, אשר קבעו שניתן להרשיע על סמך ראיות נסיבתיות, בהן בדיקת מאפיינים בשכרות ממש ולא בנהיגה תחת השפעת אלכוהול על-פי התקנות.

באשר לערעור על העונש, אמרתי לעיל שעונש הפסילה שנגזר על המערער הוא העונש המינימאלי האפשרי, אלא כאשר ישנן נסיבות מיוחדות. הקנס שהוטל על המערער אינו גבוה כלל ועיקר ואין כל הצדקה, על-פי ההלכה הנוהגת, להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

הערעור על כל חלקיו נדחה.

**ניתן והודע היום, כ"ה אייר התשע"ה,
14/05/2015 במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלדעלידינופרדויד